

Arrest

nr. 305 552 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. VALCKE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2022 kwam verzoeker, voorzien van een Tunesisch paspoort, België binnen met een Italiaanse verblijfskaart geldig tot 11 oktober 2023.

Op 29 augustus 2023 meldde de gemeente Zulte aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker zich had aangeboden met een geldig Tunesisch paspoort en een geldige Italiaanse verblijfskaart (geldig tot 11 oktober 2023) met het oog op inschrijving bij zijn partner in Z., Mw. P.V.

Op 11 september 2023 werd aan verzoeker een aankomstverklaring afgegeven geldig tot 11 oktober 2023. Op 7 december 2023 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De kennisgeving geschiedde op 18 december 2023.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer / mevrouw : (...)

naam en voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden word;

(...)

De aankomstverklaring van betrokkene was geldig tot 11/10/2023 (= einddatum van de visumvervangende Italiaanse verblijfskaart). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u

daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 6, 7, 74/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële en formele motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Hij licht het middel toe als volgt:

"4.1.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2.

De verweerster steunt zich op artikel 7 lid 1 2° Vreemdelingenwet.

Niettemin kan slecht een bijlage 13 worden afgeleverd voor zover dit niet in strijd is met hogere rechtsnormen en mits aftoetsing van artikel 74/13 Vw.

4.3.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

Verzoeker heeft al een geruime tijd zijn hoofdverblijf in België.

Verzoekende partij vormt een kerngezin met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft en hier over wettig verblijf beschikt. Zij wensen wettelijk te huwen en hebben hiertoe reeds concrete stappen ondernomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 (zie stuk 1)

Dat verzoeker een stabiele relatie heeft met een persoon die de Belgische nationaliteit heeft en die over wettig verblijf beschikt. Zij wensen wettelijk te huwen en hebben hiertoe reeds verschillende stappen ondernomen. Zo werden de nodige documenten hiertoe ingediend bij de gemeente Zulte. (zie stuk 2)

Dat zij samen als kerngezin hun leven verder willen uitbouwen in België.

Een persoon zonder verblijfsrecht in België kan hier een gezinsleven opbouwen door bv. te huwen. Indien hiervoor een procedure moet worden opgestart bij de gemeente en er wordt hierbij vastgesteld dat één van de betrokkenen zonder wettig verblijf is, dan moet de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte worden gebracht. De DVZ kan vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. In geval van een huwelijk zal het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens het onderzoek van de procedure echter opgeschort worden. Dit aldus het Agentschap Integratie & Inburgering.

Het bovenstaande volgt meer bepaald uit de omzendbrief van 17 september 2013. Deze omzendbrief voorziet in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering voor degene die een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en wil huwen. Het recht om te huwen betreft immers een fundamenteel mensenrecht.

Aangezien verzoeker en zijn partner reeds een procedure bij de gemeente Zulte hebben opgestart, kan verzoeker dus niet worden uitgewezen.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.²

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoeker een kerngezin heeft in België. Dat hij en zijn partner wettelijk wensen te huwen en een familieleven met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster op de hoogte is van de intentie om te huwen en de samenwoning, maar hier onvoldoende rekening mee houdt bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat er bovendien geen enkele garantie is dat verzoeker bij terugkeer naar het land van oorsprong spoedig een visum zal kunnen verkrijgen om terug te kunnen keren naar België om zo zich terug te herenigen met zijn partner.

Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven in België ten aanzien van het leven in Tunesië.

Uit beslissing van de verweerder blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de familiale toestand van verzoeker in het land van herkomst.”

Waar verzoeker in de aanhef van het middel verwijst naar een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, laat hij na dit verder uit te werken. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de aankomstverklaring van verzoeker geldig was tot 11 oktober 2023 (einddatum van de visum vervangende Italiaanse verblijfkaart) waardoor het regelmatig verblijf van verzoeker is komen te verstrijken, reden waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van genoemde bepaling wordt uitgereikt. Hiermee geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM heeft de gemachtigde het volgende gemotiveerd over verzoeker zijn gezinsleven: *“Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”.

Hieruit blijkt dat gemachtigde weldegelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. De gemachtigde motiveert dat verzoeker samen leeft met zijn partner en ook onder hetzelfde dak woont, maar dat een intentie om wettelijk te huwen niet automatisch recht geeft op verblijf. De gemachtigde verwijst ook verder naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Ook de rechtspraak van de Raad van State wordt aangehaald waarin wordt gesteld dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet als een schending van artikel 8 van het EVRM kan beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest stelt verzoeker dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn gezins- en familielevens. Verzoeker stelt dat hij een stabiele relatie heeft met een persoon die over de Belgische nationaliteit beschikt (samenwoning) en dat zij wensen wettelijk te huwen en hiervoor reeds stappen hebben gezet. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken toe die hierop moeten wijzen. Verzoeker verwijst eveneens naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: omzendbrief) en stelt dat in geval van een huwelijk het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens het onderzoek zal opgeschort worden en dat de omzendbrief voorziet in een tijdelijke bescherming tegen een gedwongen verwijdering voor degene die een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en wil huwen. Verzoeker stelt tot slot dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan samen, dat de gemachtigde op de hoogte is van de intentie om te huwen en de samenwoning en daar onvoldoende rekening mee houdt en dat er geen garantie bestaat dat hij bij terugkeer naar Tunesië spoedig een visum zal kunnen verkrijgen om terug te kunnen keren naar België om zich te herenigen met zijn partner.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn uiteenzetting wel het privéleven vermeldt doch enkel concreet ingaat op zijn gezinsleven met zijn partner waarmee hij samenwoont en wenst te huwen, zonder iets te zeggen over zijn sociale banden of andere aspecten van zijn privéleven. Zodoende zal de Raad onderzoeken in welke mate de bestreden beslissing een schending uitmaakt van verzoeker zijn gezins- of familielevens.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker enkel een kort betoog voert aangaande zijn gezins- of familielevens. Verzoeker verklaart hierover dat hij een kerngezin vormt met zijn partner P.V. die de Belgische nationaliteit heeft en in België over een wettig verblijf beschikt. Hij verklaart dat zij wensen wettelijk te huwen en dat zij hiertoe "*reeds concrete stappen [hebben] ondernomen*". Met betrekking tot deze "concrete stappen" verwijst verzoeker naar de documenten die zij bij de gemeente hebben ingediend. De Raad moet vaststellen dat, daar waar de bestreden beslissing van 7 december 2023 dateert, uit de stukken toegevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker pas op datum van 27 december 2023 formeel bij de gemeente documenten heeft binnengebracht met betrekking tot zijn voorgenomen huwelijk. De Raad wijst erop dat niet kan blijken dat deze stukken voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden. De Raad kan evenmin met die stukken rekening houden, noch met bijkomende verklaringen ter zitting, aangezien hij in de huidige annulatieprocedure enkel een ex tunc-bevoegdheid heeft, hetgeen inhoudt dat hij zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of in de geschetste omstandigheden het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en P.V. is aangetoond, stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing hoe dan ook tot een belangenafweging is overgegaan. Hierbij heeft de gemachtigde rekening gehouden met de intentie van verzoeker en zijn partner om het huwelijk aan te gaan, maar heeft hij geoordeeld dat deze intentie niet automatisch recht geeft op verblijf. De gemachtigde motiveert verder dat het feit dat verzoeker gescheiden wordt van zijn partner, van tijdelijke duur is en dat dit overeenkomt met de periode om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Verder stipt hij ook aan dat de terugkeer naar het herkomstland of het land waar verzoeker een lang verblijfsrecht geniet om op een later tijdstip legaal terug naar België te komen niet in disproportionaliteit staat met zijn recht op het gezinsleven. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om deze motieven afdoende te weerleggen. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid om vanuit Tunesië een D-visum aan te vragen met het oog op het voltrekken van een huwelijk en het verderzetten van het gezinsleven. Waar verzoeker stelt dat er geen garantie is dat hij snel een visum kan krijgen om zich te kunnen herenigen met zijn partner, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het algemeen in zijn rechtspraak aanvaardt dat tussen volwassen partners op basis van moderne communicatiemiddelen gedurende een zekere tijd contact wordt onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, punt 100).

De Raad acht de belangenafweging die door gemachtigde werd gedaan niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of niet afdoende gemotiveerd.

De Raad moet verzoeker bijtreden waar deze stelt dat het EVRM op de Vreemdelingenwet primeert, maar wijst er wel op dat enkel indien het kennelijk disproportioneel zou zijn om van verzoeker te verwachten de Vreemdelingenwet te respecteren in het licht van zijn gezinsleven, een schending zou kunnen aangenomen worden van artikel 8 van het EVRM. Dit is in casu niet het geval.

Gelet op het voorgaande kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 7 van het Handvest blijkt bijgevolg ook niet aangezien deze bepaling dezelfde inhoud heeft als artikel 8 van het EVRM en dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 8 van het EVRM moet worden toegekend.

Waar verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 17 december 2013 om te stellen dat deze in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering voorziet en dat in geval van een huwelijk het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort zal worden tijdens het onderzoek van de procedure, klopt het dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend. De Raad merkt wel op dat het administratief dossier geen huwelijksaangifte bevat. Gemachtigde wijst er ook in de nota terecht op dat enkel bewijs voorligt dat verzoeker op 27 december 2023 is overgegaan tot het indienen van de stukken m.b.t. zijn huwelijk bij de gemeente. Dit is na het nemen van het bestreden besluit. Zodoende kan niet worden aangenomen dat de situatie van verzoeker overeenkomt met de situatie zoals bedoeld door de omzendbrief.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

M. DENYS, griffier,

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES